

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Εβδομηκοστό Έκτο

Θεία Αποκάλυψη και η Τελική Αφύπνιση: Ενοράσεις από το Όραμα του Δανιήλ

Jeff Pippenger
2024-04-06

Στο δέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ, ο Γαβριήλ επιτελεί το έργο της παρουσίασης της πλήρους ερμηνείας του βιβλίου του Δανιήλ προς τον λαό του Θεού των εσχάτων ημερών. Ο Δανιήλ αντιπροσωπεύει τον λαό του Θεού των εσχάτων ημερών, ο οποίος, στο βιβλίο της Αποκάλυψης, είναι οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες. Ως εκ τούτου, οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες αφυπνίζονται ώστε να αναγνωρίσουν ότι έχουν διασκορπισθεί, όπως αντιπροσωπεύεται από τον Δανιήλ στο ένατο κεφάλαιο. Αφυπνίζονται επίσης στην κατανόηση ότι η μεγάλη δοκιμασία, διά της οποίας κρίνεται η αιώνια μοίρα τους, είναι η δοκιμασία της εικόνας του θηρίου, η οποία λαμβάνει χώρα προτού σφραγισθούν, και προτού κλείσει ο καιρός της χάριτος με τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες. Θρηγούν για την απογοήτευση που τους αντιμετώπισε στις 18 Ιουλίου 2020, και, σε αυτή την κατάσταση, τους δίδεται μία θέα του Χριστού στα Άγια των Αγίων, όπως αντιπροσωπεύεται από τον Ησαΐα στο έκτο κεφάλαιο.

Αυτό το όραμα, όπως παρουσιάζεται τόσο από τον Δανιήλ όσο και από τον Ησαΐα, τους επιτρέπει να δουν τη διεφθαρμένη τους κατάσταση ενώπιον του Κυρίου της δόξης, και αμφοτέροι ταπεινώνονται έως το χώμα. Κατόπιν ο Ησαΐας ακούει την ερώτηση ποιον θα αποστείλει ο Θεός προς τον λαό Του, και ο Ησαΐας προσφέρεται εκουσίως, αλλά προηγουμένως καθαρίζεται.

Και είπα: Ουαί εις εμέ! διότι εχάθην· επειδή είμαι άνθρωπος ακαθάρτων χειλέων, και κατοικώ εν μέσω λαού ακαθάρτων χειλέων· διότι οι οφθαλμοί μου είδον τον Βασιλέα, τον Κύριον των δυνάμεων. Τότε επέταξε προς εμέ ένας εκ των Σεραφείμ, κρατών εν τη χειρί αυτού άνθρακα πυρός, τον οποίον είχε λάβει διά λαβίδος από του θυσιαστηρίου· και επέθηκεν αυτόν επί το στόμα μου, και είπεν: Ιδού, τούτο ήγγισε τα χείλη σου· και η ανομία σου αφηρέθη, και η αμαρτία σου εκαθαρίσθη. Και ήκουσα την φωνήν του Κυρίου, λέγοντος: Τίνα θέλω αποστείλει, και τίς θέλει υπάγει δι' ημάς; Τότε είπα: Ιδού εγώ, απόστειλόν με. Ησαΐας 6:5-8.

Ο Ησαΐας καθαρίστηκε με άνθρακα από το θυσιαστήριο, και ο Δανιήλ καθαρίστηκε διά του ένατενίζειν εις την κατοπτρική αιτιώδη όραση, η οποία προκαλεί τον θεωρούντα να μεταμορφώνεται στην εικόνα που θεωρεί. Στον Ησαΐα λέγεται να μεταφέρει το μήνυμα σε λαό ο οποίος, ακούοντας, δεν ακούει, και βλέποντας, δεν βλέπει.

Και είπε, Πήγαινε και πες προς τον λαό αυτόν, Με την ακοή θα ακούσετε, αλλά δεν θα καταλάβετε· και βλέποντας θα δείτε, αλλά δεν θα αντιληφθείτε. Πάχυνε την καρδιά του λαού αυτού, και βάρυνε τα αυτιά τους, και κλείσε τα μάτια τους· μήπως δουν με τα μάτια τους, και ακούσουν με τα αυτιά τους, και καταλάβουν με την καρδιά τους, και επιστρέψουν, και θεραπευθούν. Ησαΐας 6:9, 10.

Ο Ησαΐας επιθυμεί να γνωρίζει επί πόσον πρέπει να συναναστρέφεται με τον λαό που δεν εννοεί ούτε αντιλαμβάνεται· γι' αυτό θέτει το ερώτημα: «Έως πότε;»

Και είπα: Κύριε, έως πότε; Και απεκρίθη: Έως ότου αι πόλεις ερημωθώσιν, ώστε να μη υπάρχει κάτοικος, και οι οικίαι, ώστε να μη υπάρχει άνθρωπος, και η γη να καταστή παντελώς έρημος, και ο Κύριος απομακρύνη τους ανθρώπους εις μακράν, και γείνη μεγάλη εγκατάλειψις εν μέσω της γης. Ησαΐας 6:11, 12.

Η χώρα που αποτελεί το αντικείμενο της βιβλικής προφητείας στις έσχατες ημέρες είναι οι Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίες «ερημώνονται ολοκληρωτικά», όταν η εθνική καταστροφή επέρχεται εξαιτίας της εθνικής αποστασίας του νόμου της Κυριακής. Το εδάφιο σαράντα ένα του ενδεκάτου κεφαλαίου του Δανιήλ έχει προτυπωθεί από το εδάφιο δεκαέξι του ιδίου κεφαλαίου. Στο εδάφιο σαράντα ένα, η «μεγάλη εγκατάλειψη στο μέσον της γης» ταυτίζεται με το ότι «πολλοί» καταβάλλονται. Το μήνυμα του Ησαΐα, στο οποίο αναφέρθηκε ο Ιησούς όταν απευθύνθηκε προς τους σχολαστικίζοντες Ιουδαίους κατά την επίγεια πορεία Του μεταξύ των ανθρώπων, προσδιορίζει ότι, όταν ένας πρώην λαός της διαθήκης παραμερίζεται, τότε έχει ώτα και οφθαλμούς που δεν εννοούν ούτε αντιλαμβάνονται. Το μήνυμα του Ησαΐα αντιπροσωπεύει την τελική κλήση προς τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό, η οποία τερματίζεται στον νόμο της Κυριακής, όπου ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός εξεμέεται από το στόμα του Κυρίου.

Και θέλει εισέλθει και εις την ένδοξον γην, και πολλαί χώραι θέλουσι καταστραφεί· πλην ούτοι θέλουσι διαφύγει εκ της χειρός αυτού, ο Εδώμ και ο Μωάβ και το πρώτον των υιών Αμμών. Δανιήλ 11:41.

Στον Ησαΐα και στον Δανιήλ ανατίθεται η ευθύνη να παρουσιάσουν την τελική κλήση προς τη Λαοδικεία, και κατά το τρίτο άγγιγμα προς τον Δανιήλ στο δέκατο κεφάλαιο ενδυναμώνεται για το έργο αυτό.

Τότε ήλθε πάλιν και με ήγγισε κάποιος όμοιος κατά την όψη με άνθρωπο, και με ενίσχυσε, και είπε: «Άνθρωπε σφόδρα αγαπητέ, μη φοβού· ειρήνη σε σένα· ανδρίζου, ναι, ανδρίζου». Και όταν μου ελάλησε, ενδυναμώθηκα και είπα: «Άς λαλήσει ο κύριός μου, διότι με ενίσχυσες». Δανιήλ 10:18, 19.

Ο Δανιήλ ενισχύθηκε ώστε να μεταδώσει το μήνυμα το οποίο έφθασε να κατανοήσει όταν ο Μιχαήλ κατήλθε στο δέκατο κεφάλαιο. Ο Ησαΐας πληροφορήθηκε ότι θα έπρεπε να δίνει το μήνυμα έως τον νόμο της Κυριακής. Κατά τον νόμο της Κυριακής θα εγκαθιδρύνταν ένα υπόλοιπο.

Τότε είπα: Κύριε, έως πότε; Και αποκρίθηκε: Έως ότου οι πόλεις ερημωθούν χωρίς κάτοικο, και οι οικίες χωρίς άνθρωπο, και η γη γίνει εντελώς έρημη, και ο Κύριος απομακρύνει τους ανθρώπους πολύ μακριά, και γίνει μεγάλη εγκατάλειψη στο μέσον της γης. Αλλ' όμως, μέσα σ' αυτήν θα υπάρχει ακόμη ένα δέκατο, και αυτό θα επιστρέψει, και θα καταφαγωθεί· καθώς η τερέβινθος και καθώς η δρυς, των οποίων η ουσία παραμένει μέσα τους όταν ρίχνουν τα φύλλα τους· έτσι το άγιο σπέρμα θα είναι η ουσία αυτής. Ησαΐας 6:11–13.

Όταν θα υπάρξει «μεγάλη εγκατάλειψη στο μέσον της γης» (κατά τον νόμο της Κυριακής), θα φανερωθεί ένα «δέκατο», του οποίου «η ουσία» είναι «το άγιο σπέρμα». Η ρίζα της εβραϊκής λέξεως που μεταφράζεται ως «δέκατο» είναι «δεκάτη». Ο Κύριος θα έχει μία «δεκάτη» που θα έχει «επιστρέψει», κατά τον νόμο της Κυριακής.

Και παν δεκάτον της γης, είτε από τον σπόρον της γης είτε από τον καρπόν του δένδρου, είναι του Κυρίου· είναι άγιον εις τον Κύριον. Και εάν άνθρωπος θελήση να εξαγοράση κάτι από τα δέκατά του, θέλει προσθέσει επ' αυτό το πέμπτον μέρος αυτού. Και περί του δεκάτου των βοών ή του ποιμνίου, παν ό,τι διέρχεται υπό την ράβδον, το δέκατον θέλει είναι άγιον εις τον Κύριον. Λευιτικόν 27:30–32.

Το «δέκατο» που «επιστρέφει» είναι άγιο στον Κύριο, και αποτελεί τη μερίδα του Κυρίου.

Διότι η μερίς του Κυρίου είναι ο λαός αυτού· ο Ιακώβ είναι ο κλήρος της κληρονομίας αυτού. Δευτερονόμιον 32:9.

Εκείνοι που έχουν επιστρέψει πριν από τον νόμο της Κυριακής είναι εκείνοι που παριστάνονται από τον Ιερεμία, οι οποίοι υπέστησαν την πρώτη απογοήτευση, στους οποίους ο Κύριος είχε υποσχεθεί ότι, αν επέστρεφαν, θα ήσαν το στόμα του Κυρίου, ή οι εκπρόσωποί Του.

Ευρέθησαν οί λόγοι σου, και κατέφαγον αυτούς· και ό λόγος σου έγένετό μοι χαρά και αγαλλίασις τής καρδίας μου· διότι τό όνομά σου έκλήθη επ' έμέ, Κύριε ό Θεός τών δυνάμεων. Δέν εκάθησα έν τή συνάξει τών χλευαστών, ουδέ ευφράνθηκα· εκάθησα μόνος εξαιτίας τής χειρός σου· διότι με έγέμισες αγανάκτηση. Διά τί ό πόνος μου είναι παντοτινός, και ή πληγή μου άνίατη, ή όποία άρνείται να θεραπευθής; Θα γίνης άραγε τελείως σε μένα ως ψεύστης, ως ύδατα που έκλείπουν; Διά τοϋτο, οϋτω λέγει ό Κύριος· Έάν επιστρέψης, τότε θα σε επαναφέρω, και θα σταθής ένώπιόν μου· και εάν εξαγάγης τό τίμιον από τοϋ αισχροϋ, θα είσαι ως τό στόμα μου· αυτοί θα επιστρέψουν προς σε, συ όμως μη επιστρέψης προς αυτούς. Και θα σε κάμω προς τοϋτον τόν λαόν ως χάλκινον τετειχισμένον τείχος· και θα πολεμήσουν έναντίον σου, αλλά δέν θα ύπερισχύσουν έναντίον σου· διότι έγώ είμαι μαζί σου για να σε σώζω και να σε έλευθερώω, λέγει ό Κύριος. Και θα σε ρύσω από τό χέρι τών πονηρών, και θα σε λυτρώσω από τό χέρι τών φοβερών. Ιερεμίας 15:16–21.

Το υπόλοιπο ή το δέκατο που επιστρέφει στη μαρτυρία του Ησαΐα επρόκειτο να καταφαγωθεί, διότι σε αυτούς είχε δοθεί το μήνυμα του Θεού, και ο Λόγος Του έπρεπε να καταφαγωθεί. Αυτοί ήταν εκείνοι που θα γίνονταν το στόμα του Θεού, και πράττοντας έτσι θα παρουσίαζαν τον Λόγο του Θεού, ο οποίος έπρεπε να καταφαγωθεί από όσους ζητούσαν σωτηρία. Ο Ιερεμίας δεν εκάθισε στη «σύναξη των εμπαικτών», διότι, όπως και με τον Δανιήλ, όταν είδε το όραμα, η «σύναξη των εμπαικτών» έφυγε. Ο Ιερεμίας είχε νομίσει ότι ο Θεός του είπε ψέματα, διότι το χέρι του Θεού είχε επιτρέψει την πρώτη απογοήτευση της 19ης Απριλίου 1844 στην ιστορία των Μιλλεριτών, και της 18ης Ιουλίου 2020 στις έσχατες ημέρες. Η υπόσχεση προς τον Ιερεμία ήταν ότι, εάν «επιστρέψει», και στο χωρίο του Ησαΐα, το «δέκατο» «επιστρέφει».

Εάν ο Ιερεμίας «επιστρέψει», είναι μέρος του «δεκάτου» του Ησαΐα, το οποίο είναι άγιο και αποτελεί την μερίδα του Κυρίου, των οποίων η «ουσία» είναι εν αυτοίς. Η εβραϊκή λέξη «ουσία» σημαίνει στόλος, και το να καταστεί κανείς «στόλος» είναι η υπόσχεση που δόθηκε προς τους

Φιλαδελφείς,

Τον νικώντα θέλω κάμει στύλον εν τω ναώ του Θεού μου, και δεν θέλει εξέλθει πλέον έξω· και θέλω γράψει επ' αυτόν το όνομα του Θεού μου, και το όνομα της πόλεως του Θεού μου, της νέας Ιερουσαλήμ, ήτις καταβαίνει εκ του ουρανού από του Θεού μου· και το νέον μου όνομα. Ο έχων ους, ας ακούσει τι λέγει το Πνεύμα προς τας εκκλησίας. Αποκάλυψις 3:12, 13.

Ο «στύλος», δηλαδή η «υπόστασή» τους, αντιπροσωπεύει τον συνδυασμό θεότητας και ανθρωπότητας, διότι ο Χριστός είναι ο «στύλος» που στηρίζει τον ναό.

«Ενώ βρισκόμουν σε αυτή την κατάσταση αποκαρδιώσεως, είδα ένα όνειρο που προξένησε βαθιά εντύπωση στον νου μου. Ονειρεύθηκα ότι έβλεπα έναν ναό, προς τον οποίο συνέρρεαν πολλοί άνθρωποι. Μόνον όσοι κατέφευγαν σε εκείνον τον ναό θα σώζονταν όταν θα έκλεινε ο χρόνος. Όλοι όσοι παρέμεναν έξω θα χάνονταν για πάντα. Τα πλήθη που βρίσκονταν απ' έξω, ενώ ακολουθούσαν τις διάφορες οδούς τους, περιγελούσαν και χλεύαζαν εκείνους που εισέρχονταν στον ναό και τους έλεγαν ότι αυτό το σχέδιο σωτηρίας ήταν μια πανούργα απάτη, ότι στην πραγματικότητα δεν υπήρχε απολύτως κανένας κίνδυνος από τον οποίο έπρεπε να αποφύγουν. Έφθασαν μάλιστα στο σημείο να αρπάζουν μερικούς, για να τους εμποδίσουν να σπεύσουν εντός των τειχών.

«Φοβούμενη μήπως γίνω περίγελως, έκρινα καλύτερο να περιμείνω ώσπου να διαλυθεί το πλήθος, ή ώσπου να μπορέσω να εισέλθω χωρίς να με αντιληφθούν. Αλλά ο αριθμός τους αυξανόταν αντί να μειώνεται, και, φοβούμενη μήπως καθυστερήσω υπερβολικά, άφησα βιαστικά την οικία μου και διέσχισα το πλήθος με πίεση. Μέσα στην αγωνία μου να φθάσω στον ναό, ούτε πρόσεξα ούτε έδωσα σημασία στον όγλο που με περιέβαλλε. Καθώς εισήλθα στο οικοδόμημα, είδα ότι ο απέραντος ναός στηριζόταν από έναν και μόνο πελώριο στύλο, και σε αυτόν ήταν δεμένο ένα αρνί κατασπαραγμένο και αιμόφυρτο. Όσοι ήμασταν παρόντες φαινόταν να γνωρίζουμε ότι το αρνί αυτό είχε κατασπαραχθεί και συντριβεί εξαιτίας μας. Όλοι όσοι εισέρχονταν στον ναό έπρεπε να προσέλθουν ενώπιόν του και να εξομολογηθούν τις αμαρτίες τους.

«Ακριβώς μπροστά από τον αμνό υπήρχαν υπερυψωμένα καθίσματα, επάνω στα οποία καθόταν μια ομάδα που έδειχνε πολύ ευτυχισμένη. Το φως του ουρανού φαινόταν να λάμπει επάνω στα πρόσωπά τους, και δοξολογούσαν τον Θεό και έψαλλαν ύμνους χαρμόσυνης ευχαριστίας, που έμοιαζαν με τη μουσική των αγγέλων. Αυτοί ήταν εκείνοι που είχαν έλθει προηγουμένως ενώπιον του αμνού, είχαν εξομολογηθεί τις αμαρτίες τους, είχαν λάβει συγχώρηση, και τώρα ανέμεναν με χαρμόσυνη προσδοκία κάποιο χαρμόσυνο γεγονός.»

«Ακόμη και αφού είχα εισέλθει στο κτήριο, φόβος με κατέλαβε, και ένα αίσθημα ντροπής ότι έπρεπε να ταπεινώσω τον εαυτό μου ενώπιον αυτών των ανθρώπων. Αλλά φαινόταν πως ήμουν αναγκασμένη να προχωρήσω, και προχωρούσα αργά γύρω από τον στύλο, ώστε να αντικρίσω το αρνίο, όταν ήχησε σάλπιγγα, ο ναός σείσθηκε, κραυγές θριάμβου υψώθηκαν από τους συγκεντρωμένους αγίους, μια φοβερή λαμπρότητα φώτισε το κτήριο, έπειτα τα πάντα βυθίστηκαν σε πυκνό σκότος. Οι ευτυχισμένοι άνθρωποι είχαν όλοι εξαφανισθεί μαζί με τη λαμπρότητα, και εγώ έμεινα μόνη μέσα στη σιωπηλή φρίκη της νύχτας. Ξύπνησα με αγωνία ψυχής και μόλις κατόρθωσα να πείσω τον εαυτό μου ότι είχα δει όνειρο. Μου φαινόταν ότι η

καταδίκη μου είχε οριστικά σφραγισθεί, ότι το Πνεύμα του Κυρίου με είχε εγκαταλείψει, για να μη επιστρέψει ποτέ». Testimonies, τόμος 1, 27.

Η «υπόσταση», η οποία βρίσκεται μέσα στο δέκατο που επιστρέφει, είναι ο «στύλος» που στηρίζει τον ναό. Ο Δανιήλ είδε την αιτιώδη όραση του Αρνίου που είχε αναρτηθεί επάνω στον στύλο, και το Αρνίο ήταν ο «στύλος». Όταν ο Δανιήλ είδε εκείνο το μεγάλο όραμα, μεταβλήθηκε στην εικόνα του στύλου, και το δέκατο του Ησαΐα, ομοίως, έχει μέσα του την «υπόσταση» (τον στύλο), και αυτή η υπόσταση πρέπει να «φαγωθεί» από όλους όσοι θα εισέλθουν στον ναό. Εκείνοι που εισέρχονται στον ναό και τρώγουν την υπόσταση είναι το άλλο ποίμνιο του Θεού, το οποίο ανταποκρίνεται στο μήνυμα του σημείου που υψώνεται κατά τον νόμο της Κυριακής, όταν υπάρχει μεγάλη εγκατάλειψη στη γη. Ο «άγιος σπόρος», που είναι η υπόσταση του Ησαΐα, είναι το Αρνίο το εσφαγμένο από καταβολής κόσμου.

Το δέκατο μέρος εκείνων που επιστρέφουν θα ελευθερωθεί από το χέρι των ασεβών, όταν, κατά τον νόμο της Κυριακής, ο χωρισμός της Φιλαδελφείας και της Λαοδικείας καθοριστεί για την αιωνιότητα, και τότε πολλοί θα καταβληθούν. Εκείνοι που καταβάλλονται ταυτοποιούνται ως οι ασεβείς που δεν εννοούν. Θα ελευθερωθούν επίσης από το χέρι του φοβερού, διότι δεν θα λάβουν το χάραγμα του θηρίου.

Ούτως λέγει Κύριος ὁ Θεός· Καὶ ἐγὼ θέλω παύσει τὸ πλῆθος τῆς Αἰγύπτου διὰ χειρὸς Ναβουχοδονόσορ τοῦ βασιλέως Βαβυλῶνος. Αὐτὸς καὶ ὁ λαὸς αὐτοῦ μετ’ αὐτοῦ, οἱ φοβεροὶ τῶν ἐθνῶν, θέλουσιν ἔλθει πρὸς ἀφανισμόν τῆς γῆς· καὶ θέλουσι σπάσει τὰς ῥομφαίας αὐτῶν ἐπὶ τὴν Αἴγυπτον καὶ γεμίσει τὴν γῆν ἀπὸ πεπτωκότας. Καὶ θέλω ξηράνει τοὺς ποταμούς, καὶ παραδώσει τὴν γῆν εἰς χεῖρας πονηρῶν· καὶ θέλω ἐρημώσει τὴν γῆν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ διὰ χειρὸς ἀλλοτρίων· ἐγὼ ὁ Κύριος ἐλάλησα. Ἡσαΐας 30:10–12.

Ο «φοβερὸς τῶν ἐθνῶν» εἶναι ὁ αντιπρόσωπος στρατὸς τοῦ βασιλέως τοῦ βορρά. Το λάβαρο που υψώνεται κατά τον νόμο της Κυριακής παραδίδεται ἔξω ἀπὸ τὸ χέρι τῶν μωρῶν, ἢ ασεβῶν, παρθένων, καὶ ἐπίσης παραδίδεται ἔξω ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ φοβερῶν τῶν ἐθνῶν. Το ζήτημα που πραγματευόμαστε ἐδῶ εἶναι ὅτι ὁ Ησαΐας, καὶ ὁ Δανιήλ, καὶ ὁ Ἰερεμίας, καὶ ὁ Ἰεζεκιήλ, καὶ ὁ Ἰωάννης χρησιμοποιοῦνται ὅλοι για να παραστήσουν τὴν ἀνάσταση καὶ ἐνδυνάμωση τῶν ἑκατὸν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων που επιστρέφουν ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευση τῆς 18ης Ἰουλίου 2020. Στὴν τελικὴ ὄραση τοῦ Δανιήλ, τὴν ὄραση που δόθηκε πλησίον τοῦ ποταμοῦ Ἰδδεκέλ, ὁ Δανιήλ οδηγεῖται να κατανοήσει τόσο τις ἐσωτερικὲς ὡς καὶ τις ἐξωτερικὲς ὀψεις τοῦ προφητικῶν Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνδυναμώνεται ὥστε να παρουσιάσει ἐκεῖνο τὸ μήνυμα.

Τὸ μήνυμα τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ συνάπτεται με τὸν προφητικὸν ὀρισμὸν τῆς κεφαλῆς, ἢ τοῦ «οχυρώματος», στο δέκατο ἐδάφιο, τὸ ὁποῖο ταυτοποιεῖ τὸν πόλεμο στὴν Ουκρανία που διεξάγεται ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀπὸ τὸν Πούτιν. Αὐτὸ τὸ κλειδί τῆς ταυτοποίησης τῆς κεφαλῆς ἔχει ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ ἐφαρμογή, καὶ ἡ ἐναρξη ἐκείνου τοῦ πολέμου σηματοδοτεῖ τὴν περίοδο κατὰ τὴν ὁποία ἀμφοτέρως οἱ κεφαλὲς καθίστανται ἀντικείμενο προφητείας. Τὸ οχύρωμα ἢ κεφαλὴ ὡς Ρωσία ταυτοποιεῖ τὸν δεύτερο πόλεμο δι’ ἀντιπροσώπων, ὁ ὁποῖος οδηγεῖ στὸν τρίτο πόλεμο δι’ ἀντιπροσώπων, που σηματοδοτεῖ τὴν ἐναρξη τοῦ Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου, ὅπως προτυπώνεται ἀπὸ τὴ μάχη τοῦ Πανίου στο δέκατο πέμπτο ἐδάφιο.

Το δέκατο έκτο εδάφιο είναι ο νόμος της Κυριακής, και επομένως από το 2014, όταν άρχισε ο ουκρανικός πόλεμος, όπως παριστάνεται στα εδάφια ένδεκα και δώδεκα, έως τον νόμο της Κυριακής επιτελείται το τελικό έργο που συνδέεται με τη σφράγιση του λαού του Θεού. Η ερμηνεία του Γαβριήλ στο ενδέκατο κεφάλαιο του Δανιήλ παριστάνει το μήνυμα που αγιάζει ή σφραγίζει τον λαό του Θεού. Το να παραβλέψει κανείς αυτό το γεγονός σημαίνει να χάσει τα πάντα. Η προφητεία που αποσφραγίζεται, η οποία στο βιβλίο της Αποκάλυψης ονομάζεται η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, και την οποία το βιβλίο της Αποκάλυψης προσδιορίζει ως αποσφραγιζόμενη ακριβώς πριν από τη λήξη της δοκιμασίας, είναι ένα συγκεκριμένο χωρίο από το βιβλίο του Δανιήλ.

Και μου λέγει· Μη σφραγίσεις τους λόγους της προφητείας του βιβλίου τούτου· διότι ο καιρός είναι εγγύς· Ὅστις αδικεῖ, ας αδικήσῃ ἀκόμη· και ὅστις εἶναι μεμιασμένος, ας μιανθῇ ἀκόμη· και ὅστις εἶναι δίκαιος, ας δικαιωθῇ ἀκόμη· και ὅστις εἶναι ἅγιος, ας αγιασθῇ ἀκόμη.
Αποκάλυψις 22:10, 11.

Στις έσχατες ημέρες, υπάρχει ένας συγκεκριμένος καιρός κατά τον οποίο αποσφραγίζεται η τελική προφητεία, διότι το εδάφιο λέγει: «ο καιρός είναι πλησίον». Αυτή ακριβώς η έκφραση, η οποία βρίσκεται στο τελευταίο κεφάλαιο της Αποκάλυψης, απαντά επίσης και στο πρώτο κεφάλαιο.

Η Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, την οποίαν έδωκεν εις αυτόν ο Θεός, διά να δείξῃ εις τους δούλους αυτού όσα πρέπει ταχέως να γίνωσι· και απέστειλε και εφανέρωσεν αυτήν διά του αγγέλου αυτού προς τον δούλον αυτού Ιωάννην· όστις εμαρτύρησε περί του λόγου του Θεού και περί της μαρτυρίας του Ιησού Χριστού και περί πάντων όσα είδε. Μακάριος ο αναγινώσκων και οι ακούοντες τους λόγους της προφητείας ταύτης και φυλάττοντες τα γεγραμμένα εν αυτή· διότι ο καιρός είναι εγγύς. Αποκάλυψις 1:1–3.

Διακόσια είκοσι, και επομένως είκοσι δύο, είναι σύμβολα του συνδυασμού της Θεότητας με την ανθρωπότητα, και το τελικό έργο του τρίτου αγγέλου, το οποίο είναι η σφράγιση των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, επιτελείται εντός του προφητικού πλαισίου της παραβολής των δέκα παρθένων. Οι φρόνιμες παρθένοι των εσχάτων ημερών υπέστησαν την πρώτη τους απογοήτευση στις 18 Ιουλίου 2020, και διασκορπίστηκαν ως νεκρά οστά στην οδό της Αποκαλύψεως κεφάλαιο ένδεκα, έως τον Ιούλιο του 2023, είκοσι δύο έτη αφότου άρχισε η διαδικασία της σφραγίσεως το 2001. Ο «καιρός τότε ήταν εγγύς», και τότε ο Κύριος ανέστησε μία «φωνή εν τη ερήμω», η οποία είχε λάβει το μήνυμα από τον Γαβριήλ, ο οποίος το είχε λάβει από τον Χριστό, ο οποίος το είχε λάβει από τον Πατέρα.

Τότε η φωνή άρχισε να αποστέλλει το μήνυμα προς τις εκκλησίες, και αυτό έχει αποσταλεί με ηλεκτρονικό τρόπο, ώστε να μπορεί να διαβαστεί και/ή να ακουστεί, επί του παρόντος σε περισσότερες από εξήντα γλώσσες. Το μέρος της προφητείας που αποσφραγίσθηκε, δηλαδή εκείνο το μήνυμα, βρίσκεται στο βιβλίο του Δανιήλ.

«Το βιβλίο που ήταν σφραγισμένο δεν είναι η Αποκάλυψη, αλλά εκείνο το μέρος της προφητείας του Δανιήλ που αναφέρεται στις έσχατες ημέρες. Ο άγγελος διέταξε: “Σὺν δέ, Δανιήλ, κλείσον τοὺς λόγους καὶ σφράγισον τὸ βιβλίον ἕως καιροῦ συντελείας.” Δανιήλ 12:4.» Πράξεις των Αποστόλων, 585.

Το «τμήμα της προφητείας του Δανιήλ που αφορά τις έσχατες ημέρες» είναι το εδάφιο σαράντα. Δεν είναι απλώς το εδάφιο σαράντα· είναι το τμήμα του εδαφίου σαράντα που παριστάνεται μετά τον καιρό του τέλους το 1989, και πριν από τον νόμο της Κυριακής του εδαφίου σαράντα ένα. Η ιστορία του εδαφίου σαράντα, για την οποία δεν γίνεται καμία μνεία μέσα στο ίδιο το εδάφιο, είναι το τμήμα της προφητείας που αφορά τις έσχατες ημέρες και που είχε σφραγισθεί, και το οποίο από τον Ιούλιο του 2023 αποσφραγίζεται για εκείνους που επιλέγουν να βλέπουν και να ακούν.

Το εδάφιο σαράντα δεν καταγράφει τίποτε από την ιστορία που ακολουθεί την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης το 1989, έως τον νόμο της Κυριακής του εδαφίου σαράντα ένα· όμως παρέχει την προφητική πλατφόρμα επάνω στην οποία πρέπει να τοποθετηθούν άλλες γραμμές προφητείας. Εκείνοι που δεν είναι πρόθυμοι να δουν και να ακούσουν ότι η μεθοδολογία «γραμμή επί γραμμής» είναι η μεθοδολογία της όψιμης βροχής δεν έχουν την ικανότητα να διακρίνουν την κρυμμένη ιστορία του εδαφίου σαράντα, και αυτή είναι η ιστορία που αποτελεί την Αποκάλυψη του Ιησού Χριστού, την οποία ο Γαβριήλ ήλθε να ερμηνεύσει στον Ιωάννη και στον Δανιήλ.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Στη Βέροια ο Παύλος άρχισε και πάλι το έργο του, πηγαίνοντας στη συναγωγή των Ιουδαίων για να κηρύξει το ευαγγέλιο του Χριστού. Λέγει γι' αυτούς: “Οὔτοι δὲ ἦσαν εὐγενέστεροι τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ, διότι ἐδέχθησαν τὸν λόγον μετὰ πάσης προθυμίας, ἐρευνῶντες καθ’ ἡμέραν τὰς γραφάς, εἰ ἔχοι ταῦτα οὕτως. Πολλοὶ μὲν οὖν ἐξ αὐτῶν ἐπίστευσαν, καὶ τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν τῶν εὐσημόνων καὶ ἀνδρῶν οὐκ ὀλίγοι.”»

«Κατά την παρουσίαση της αλήθειας, όσοι επιθυμούν ειλικρινώς να είναι στο ορθό θα αφυπνισθούν σε επιμελή έρευνα των Γραφών. Αυτό θα επιφέρει αποτελέσματα παρόμοια με εκείνα που συνόδευσαν τους κόπους των αποστόλων στη Βέροια. Αλλά όσοι κηρύττουν την αλήθεια στις ημέρες αυτές συναντούν πολλούς που είναι το αντίθετο των Βεροϊέων. Δεν μπορούν να αντικρούσουν τη διδασκαλία που τους παρουσιάζεται· εντούτοις εκδηλώνουν την ύψιστη απροθυμία να ερευνήσουν τις αποδείξεις που προσφέρονται υπέρ αυτής, και υποθέτουν ότι, ακόμη και αν είναι η αλήθεια, είναι ζήτημα ελάχιστης σημασίας αν την αποδεχθούν ή όχι ως τέτοια. Νομίζουν ότι η παλαιά τους πίστη και τα έθιμά τους είναι αρκετά καλά γι' αυτούς. Αλλά ο Κύριος, ο οποίος απέστειλε τους πρέσβεις του με μήνυμα προς τον κόσμο, θα καταστήσει τον λαό υπεύθυνο για τον τρόπο με τον οποίο μεταχειρίζεται τα λόγια των δούλων του. Ο Θεός θα κρίνει όλους σύμφωνα με το φως που τους έχει παρουσιασθεί, είτε είναι σαφές σ' αυτούς είτε όχι. Καθήκον τους είναι να ερευνήσουν, όπως έπραξαν οι Βεροϊείς. Ο Κύριος λέγει διά του προφήτου Ωσηέ: “Ο λαός μου άφανίζεται διά ἔλλειψιν γνώσεως· ἐπειδὴ σὺ ἀπέρριψας τὴν γνώσιν, κἀγὼ θὰ σὲ ἀπορρίψω.”»

«Οι διάνοιες των Βεροϊέων δεν είχαν στενέψει από την προκατάληψη, και ήσαν πρόθυμοι να ερευνήσουν και να δεχθούν τις αλήθειες που εκηρύττοντο από τους αποστόλους. Εάν οι άνθρωποι της εποχής μας ακολουθούσαν το παράδειγμα των ευγενών Βεροϊέων, ερευνώντας καθημερινώς τις Γραφές και συγκρίνοντας τα μηνύματα που τους φέρονται με όσα είναι εκεί καταγεγραμμένα, θα υπήρχαν χιλιάδες πιστοί στον νόμο του Θεού εκεί όπου σήμερα υπάρχει ένας. Αλλά πολλοί που ομολογούν ότι αγαπούν τον Θεό δεν έχουν καμία επιθυμία να μεταβούν από την πλάνη στην αλήθεια, και προσκολλώνται στους ευχάριστους μύθους των

εσχάτων ημερών. Η πλάνη τυφλώνει τον νου και απομακρύνει από τον Θεό· η δε αλήθεια δίδει φως στον νου και ζωή στην ψυχή». *Sketches from the Life of Paul*, 87, 88.